

Arrest

nr. 70 299 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERCAUTEREN, loco advocaat H. BRANDS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 25 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomst uit Skopje (Macedonië). U bent een Macedonisch staatsburger. Op 1 januari 2010 trok u in Sojevë (gemeente Ferizaj, Kosovo) het ouderlijk huis in van uw partner V.(...) A.(...) (O.V. 6.682.049). U en uw partner deelden het huis met uw schoonouders, schoonzus en schoonbroer. Uw traditioneel en fanatiek ingestelde schoonfamilie kantte zich echter tegen jullie relatie. Ze hadden immers gehoopt dat hun zoon een meisje met hun waarden zou huwen. Wanneer uw partner afwezig was werd u voortdurend beledigd. Toen uw partner zijn ouders hierover aansprak en vertelde mogelijks te verhuizen, dreigde de schoonfamilie ermee jullie niet met rust te zullen laten. Uiteindelijk verliet u op 28 juli 2010 Kosovo richting Duitsland, waar uw partner u op 1 september 2010 vervoegde. Op 4 september 2010 reisden jullie verder naar België waar jullie op 6 september 2010 asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Macedonisch paspoort (uitgereikt op 26 december 2009 te Skopje), uw geboorteakte (uitgereikt op 23 juli 2010 te Skopje) en twee Belgische medische attesten betreffende uw zwangerschap.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U verklaarde Kosovo verlaten te hebben omwille van de problemen met de familie van uw partner V.(...) A.(...). De traditioneel en fanatiek ingestelde schoonfamilie was tegen uw relatie gekant omdat u er volgens hen andere waarden op zou nahouden. Zowel u als uw partner verklaarden expliciet behalve met uw schoonfamilie, met niemand anders problemen gekend te hebben (CGVS, p.16 en CGVS partner, p.7). Het betreft bijgevolg problemen van louter interfamiliale, intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard. De problemen die u kende met uw schoonfamilie bleven bovendien beperkt tot louter verbale beledigingen en bedreigingen (voor mocht u verhuizen) (CGVS, p.9-10) welke bijgevolg niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, noch uw partner, voor de problemen met uw schoonfamilie geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de lokale Kosovaarse of de ter plaatse zijnde internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst stelde u zelf nooit enig probleem gekend te hebben met de in Kosovo aanwezige autoriteiten (CGVS, p.16). Omdat het uw schoonfamilie betrof en omdat u zich als Macedonisch staatsburger een vreemde voelt in Kosovo legde u geen klacht neer bij de politie (CGVS, p.14). Deze verklaring voor het niet inroepen van de bescherming door de Kosovaarse autoriteiten is evenwel niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw schoonouders en verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex (European rule of law mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. De KP beschikt over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and CO-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Overigens dient in dit verband opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, hetgeen u geenszins gedaan heeft (CGVS, p. 14). Verder maakte u niet aannemelijk waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen

vestigen om verdere problemen met uw schoonfamilie te vermijden. U heeft immers enkel problemen met uw schoonfamilie en wat betreft hun bedreigingen voor verdere problemen te zorgen (waarbij u vreest dat uw kind zou ontvoerd worden) mocht u verhuizen (CGVS, p.12), dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststellingen betreffende de aanwezige beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Tot slot heeft u geenszins aannemelijk gemaakt waarom u als Macedonisch staatsburger zich niet opnieuw in Macedonië zou kunnen vestigen om problemen met uw schoonfamilie te vermijden. Persoonlijk heeft u immers nooit problemen gekend in Macedonië (CGVS, 16). Uw verklaring er geen huis of familie meer te hebben kan niet weerhouden worden (CGVS, p.15), dergelijke motieven zijn immers van socio-economische aard welke niet onder de bepaling van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming vallen. U stelde echter dat het voor uw partner moeilijk is om Macedonische documenten te verkrijgen, dat hij er als Kosovaar niet veel rechten zou hebben en er niet zou kunnen werken (CGVS, p.15-16). Om het verblijf van uw partner in Macedonië te regelen op basis van jullie relatie dient u zich te beroepen op de geëigende procedures zoals voorzien in de Macedonische wetgeving. Het regelen van de toegang, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen tot het grondgebied en de rechten welke hiermee gepaard gaan behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat. Het (nog) niet bezitten van Macedonisch verblijfsdocumenten kan niet zonder meer gelijkgesteld worden aan een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en uw zwangerschap staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en dat de bevalling voorzien is op 9 januari 2012."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoekster stelt dat ze wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend, aangezien ze een gegronde en toekomstige vrees heeft voor pesterijen en gewelddaden in Kosovo. Bovendien heeft ze een ernstige vrees voor de integriteit van haar kind en haar ongeboren kind.

In een tweede onderdeel van haar eerste middel voert verzoekster verder de schending aan van artikel 48/2 juncto 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster beweert aan de voorwaarden te voldoen om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Ze loopt namelijk een gevaar voor ernstige schade, bestaande uit psychische mishandeling, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) uitmaakt. Bovendien vreest verzoekster dat ze in Kosovo geen bescherming zal kunnen genieten, aangezien haar schoonvader een machtig man is die bepaalde personen zal contacteren om haar het leven zuur te maken. Verzoekster wijst er verder op dat het Commissariaat-generaal zelf toegeeft dat er binnen de Kosovaarse Politie nog hervormingen noodzakelijk zijn. Verzoekster benadrukt dat men niet kan ontkennen dat ze een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige psychische schade bij een terugkeer naar Kosovo en verwijst verder naar de feitelijke uiteenzetting en de stukken die reeds werden neergelegd.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster zet de ingeroepen artikelen uiteen en vordert dan ook op basis van deze artikelen de vernietiging van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken slaagt er niet in om op een adequate, afdoende, nauwkeurige en volledige wijze te motiveren. Het Commissariaat-generaal motiveert zijn redeneringen volgens verzoekster ofwel helemaal niet ofwel op een zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige motivering. In de bestreden beslissing wordt er ofwel geen enkele motivering gegeven, ofwel bestaat deze motivering slechts uit stereotiepe en algemene bewoordingen. Het Commissariaat-generaal bewijst niet dat verzoekster geen risico op ernstige schade loopt. Verzoekster herhaalt dat er nog geen sprake is

van een eerlijke menswaardige behandeling in Kosovo en wijst op het feit dat het Commissariaat-generaal zelf toegeeft dat er hervormingen noodzakelijk zijn. Verder is de motivering volgens verzoekster niet geldig, aangezien het Commissariaat-generaal zou uitgegaan zijn van onredelijke veronderstellingen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden, samen met algemeen bekende gegevens, niet op ernstige wijze onderzocht, waardoor het Commissariaat-generaal haar zorgvuldigheidsplicht niet in acht heeft genomen.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. De gevolgen van de beslissing, namelijk een mogelijke repatriëring, staan niet in verhouding tot het voordeel dat de Belgische staat meent uit deze beslissing te kunnen halen, volgens verzoekster. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de psychische integriteit van verzoekster in gevaar wordt gebracht. Een terugkeer naar het land van herkomst is, zo besluit verzoekster, overdreven en totaal buiten verhouding. Verzoekster vermeldt dat ze tijdens haar verblijf in België nooit schade heeft berokkend aan de Belgische staat en dat ze moeite doet om te integreren in de Belgische samenleving.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 3, 5 en 9 van het EVRM. Verzoekster stelt, naast een theoretische uiteenzetting van artikel 3 en 5 van het EVRM, dat ze bij een terugkeer naar Kosovo het reëel risico loopt dat zij wordt onderworpen aan psychische mishandeling, hetgeen onmiskenbaar een onmenselijke, vernederende behandeling uitmaakt. Ze kan bij een terugkeer naar Kosovo onmogelijk de bescherming inroepen van de plaatselijke autoriteiten, aangezien deze niet in staat zijn om een einde te maken aan de gewelddadige willekeur en zelfs meewerken aan deze willekeur. Verzoekster besluit dat haar leven in gevaar is bij een terugkeer naar Kosovo.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtspedingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, *B.S. 4 oktober 1953*. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzie van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

2.4. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoekster heeft van bij de aanvang van en doorheen haar asielpcedure steeds aangegeven de Macedonische nationaliteit te bezitten. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 12, Vragenlijst, p. 1) als op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/08/2011, p. 3, 9) verklaarde zij Macedonisch staatsburger te zijn. Ook brengt verzoekster een paspoort aan waaruit blijkt dat ze de Macedonische nationaliteit heeft (stuk 15, Documenten, Paspoort). Verzoeksters nood aan bescherming dient derhalve te worden getoetst ten aanzien van Macedonië.

2.5. Vermits verzoekster geen gewag maakt van problemen in Macedonië (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/08/2011, p. 16), tenzij het gebrek aan werk en familie (stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/08/2011, p. 15), wat een probleem van socio-economische aard is en dus niet valt onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, besluit de Raad dat verzoekster niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling noch voor de subsidiaire bescherming.

2.6. Aangezien de Raad bij arrest nr. 70 298 van 21 november 2011 in hoofde van verzoeksters partner besloot tot weigering van de erkenning als vluchteling en weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is er ook geen reden om *in casu* toepassing te maken van het beginsel van eenheid van gezin zoals omschreven in het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (UNHCR Proceduregids). Het beginsel van de eenheid van gezin wordt immers enkel in het voordeel van de gezinsleden gehanteerd (UNHCR Proceduregids, § 185). Bovendien kan uit het administratief dossier niet worden afgeleid dat verzoekster een huwelijksband zou hebben met haar partner en heeft deze laatste haar kind niet erkend (stuk 13, 'Copie d'acte'), zodat zelfs de gezinsband niet wordt aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN

